

Booz adormit

(De Victor Hugo.)

Booz s'era adormit, al vespre, fatigat;
després de treballar a l'era tot el dia,
havia fet son jas al lloch ahont solia;
Booz dormia aprop dels sachs curulls de blat.

El blat dels propis camps y l'ordi conreuava;
ell era tant com rich, a la justícia encli;
colava sense fanch l'aygua de son moli,
y may cap foch impur en sa fornal cremava.

Sa barba era d'argent com rieró d'Abril;
sa garba, dels estranys y pobres era amiga.
«Dexàu tombar, deya ell, aposta alguna espiga,»
quan veyà dins son camp la espigolera humil.

Seguia'l camí dret, lluny dels qui se desvien,
vestit de probitat y de candor de lli;
com abundoses fonts rajaven sense fi
sos sachs de gra tombats cap als qui no tenien.

Booz era bon cap de casa y senyor just;
prudent, mes generós y rich en obres bones;
miraven més Booz qu'un jovensà, les dònes;
perque, si el jove es bell, es gran el vell august.

El vell qui vers la font primera es de tornada,
sortint dels jorns caduchs, la eternitat pressent;
la jovintut té foch en la mirada ardent,
mes en l'esguart del vell hi hà llum asserenada.

Donchs entre'ls seus Booz era en repòs: propers
a les garberes qui grans enderrochs semblaven,
els segadors dormits en l'ombra s'agrupaven;
y axò s'esdevenia en aquells temps primers.

En temps qu'era Israel per jutges governada;
que'ls homes inquietes, sota la tenda errant,
trobaven a llur pas petjades de gegant,
y del diluvi encar la terra era amarada.

* * *

Com va dormir Jacob y com Judith dormí,
Booz, ab els ulls cluchs, sota'l fullatge estava;
de sobte, el firmament obrint sa porta blava,
al demunt de son cap un somni en descendí.

Y fou el somni tal, qu'en ell vegé una alzina
qui s'enfilava al cel, exint del ventre seu;
y era una rassa fent cadena gegantina;
un rey cantava abaix, a dalt moria un Deu.

Y vegent d'ell exir la misteriosa branca,
Booz deya ab la veu de l'ànima, admirat:
«Còm serà axò si'm trob a la derrera edat,
y no he tingut cap fill, y la muller me manca?»

Fa temps, Senyor, qu'aquella ab qui jo vaig dormí'
partí de mon costat per retornar al vostre;
y encara'ns manté junts la fé del pacte nostre,
jo en ella essent mitx mort y ella mitx viva en mí.

Còm podrà esser per mí, Senyor, aquesta gloria?
Còm me puch veure jo pare de tants d'infants?
Quan un es jove té dematins triomfants;
el día, de la nit surt com d'una victoria.

Mes, vell, tremola com un arbre descarnat.
Som viudo, som tot sol, la nit per mí ja tomba;
mon ànima, oh Deu meu, s'inclina vers la tomba,
com vers la font s'acala un bou assedegat.»

Axí deya Booz, banyada en llum la cara,
girant sos ulls negats pel somni cap a Deu;
la rosa entre l'erbey el cedre no repara,
y ell no sentia Ruth desperta vora seu.

* * *

Durant son somniar, la bruna moabita
rendida allà a sos peus s'era calladament,
el pit desnú, esperant ab la claror naxent
d'un raig desconegut la súbita visita.

Booz no havia vist la dòna qui era allà,
Ruth no sabia allò que d'ella Deu volia;
un frescorós perfum dels asfodels sortia;
els hàlits de la nit besaven Galgalà.

L'ombra era un vel august d'esponsalicia gala;
hi havia àngels volant sens dubte oscurament,
car dins la nit quelcom passava per moment
semblant a la blavor diàfana d'una ala.

Mesclantse de Booz al sossegat respir,
el sò dels rierols fluïa dins la molsa.
Era en el mes del any que la natura es dolça,
quan sobre la colina en flor se bada'l llir.

La erba era negra; dins la palpitant llunyaria
la esquella dels remats s'oïa vagament;
versava una bondat immensa'l firmament,
a l'hora en que'l lleó va a l'aygua solitaria.

Ur y Jerimadeth dormíen en repòs;
vetllaven els estels en legions sens nombre;
la fina mitja lluna entre exes flors de l'ombra
lluïa al occident, y Ruth, l'ull mitx desclòs

devall sos vels, guardant les altes maravelles,
consirava quin déu, quin segador del blat
del eternal estiu hauria abandonat
aquella fals d'argent pel camp de les estrelles.